

JANKÓ JUDIT JUHÁSZ DÓRA PRÍMA MATÉRIA – A FORMA SZÜLETÉSE

Megnyitóbeszéd

2025- 07-25

Jankó Judit a megnyitón elhangzott szövege Juhász Dóra egyéni kiállításához.

Tisztelt Hölgyek és Urak,

kedves hősök és hősnők, akik ezen a forró nyári délutánon eljöttek ide a K.A.S. Galériába, azzal az elszántsággal, hogy kortárs képzőművészetet fogyasszanak hideg limonádé helyett.

Barátságból, művészet iránti érdeklődésből, networkingből, bármilyen okból, mi, akik most itt vagyunk, részt veszünk egy pillanatban, amikor megszületik *Valami*. Most és itt, megakadályozhatatlanul és tulajdonképpen megjósolhatatlanul, mi is lesz belőle.

Hőségriadó és Príma matéria. Romlatlan energia és születő forma, testet öltő idea. *Valami*, ami még nincs, de már itt van, nem is készül, hanem megvan, és mindjárt kirobban. Vagy csak csendesen előbújik, észre sem vesszük, mikor, csak azt észleljük, már itt van.

Mert ahogy Juhász Dóra írta a meghívó szövegében: A kezdet állapota nem üres, hanem telített. Csendes, de feszül benne az energia, a lehetőség: a forma, ami még nem látható, de már jelen van. Ez a príma matéria – az anyag előtti állapot, amely hordozza a világ minden lehetséges alakját. Mindent tudás hordozója, mindent tud a létezésről, a *Valamiről*, mielőtt az testet öltene.

Ez a rejtett világ, amiből jövőnk, ami azelőtt volt, hogy megszülettünk. A kezdet, a takarás a színpad mögött, az ígéret, hogy mindjárt elkezdődik *Valami*. Egy történet, egy színdarab, egy koncert, egy tárlat, egy élet.

Mint most ez a kiállítás, ezekkel a képekkel, amik egyfajta pillanatképek a formává válás folyamatából: “Ez a festészet nem lezárt jelentéseket keres, hanem a születés misztériumát: azt a mozdulatot, amikor a romlatlan energia testet keres és valamivé kezd alakulni. Ez az alakulás maga a kép.” – mondja erről Juhász Dóra, aki két évtizede számtalan méretben, színváltozatban festi emblematisztikus motívumát, ami eszünkbe juttatja a tojásh, a magot. Az általa festett magszerű mintázat egy kezdeti, romlatlan állapot szimbólumaként is értelmezhető, amelyben teremtő energia rejlik.

Az élet kiköveteli a maga létezését. Mint amikor egy mag el van vetve a földbe és még nem látszik, mi lesz belőle, de már ott van benne az egész növény, a mozdulat, az irány, a szándék. Csak idő és tér kell neki, hogy kibomoljon.

A príma matéria az az ősalapot, amiben még minden benne van, ott feszül benne a világ összes lehetséges alakváltozata. Dóra festészete pontosan erről az állapotról szól.

Ezek a képek nem valaminek a végeredményei, nem végleges dolgok – sokkal inkább a mozdulat pillanatai. A születése, az alakulása, amikor a forma még bizonytalan, de már elindult. Mint amikor a mag megrezdül a föld alatt, és elkezd nőni – először láthatatlanul, aztán egyre határozottabban.

Juhász Dóra művészete tele van frissességgel és életerővel. Ugyanakkor festményei szándékolt befejezetlensége meghagyja a nézőnek a tovább gondolkodás lehetőségét. S hordozzák azt a reményt is, hogy amíg élünk, lehetőségünk van változtatni. Lehetőségünk van újrakezdeni.

Ahogy belépünk a térbe, és ránézünk ezekre a művekre, azonnal érezzük: itt nem a világ képmásait látjuk. Nem másolatokat, nem ismert jelentések újrafogalmazását, hanem *Valamit*, aminek egyszerre van köze egy ősi misztériumhoz, és a mindenkori legfrissebbhez, az újszülötthöz.

Ezek a képek emlékeztetnek arra a mély, ösztönös tudásra, amit talán mindannyian hordozunk magunkban, amit születésünkkel magunkkal hoztunk, ami ahhoz kellett, hogy éljünk, fejlődjünk, felnőjünk. Ez a kiállítás arra emlékeztet bennünket, hogy a világ nem csak az, amit látunk – van egy láthatatlan része, és hozzátartozik egy nem kézzelfogható erőter is.

A prima matéria nem pusztán filozófiai fogalom, hanem egy mélyen emberi tapasztalat: az alkotás, a születés, a lehetőség megtapasztalása. Körbe a képek a falakon ennek a tapasztalatnak a lenyomatai. Éppen ezért nem csupán festmények. Inkább állapotok. Átmenetek. Megtestesülések előtti rezgések. A festészet itt nem végpont, hanem folyamat. Nem válasz, hanem kérdés. Nem lezárás, hanem nyitás – egy olyan ajtó felé, amely mögött ott rejlik a forma előtti világ minden lehetősége.

Ez a kiállítás is – ahogy Juhász Dóra egész festészete - felfogható egy érzékeny, mélyen filozofikus utazásnak az anyag előtti világba. Ez az a csend, ami nem nyugalom, hanem sűrű, vibráló várakozás. Ebből az állapotból hívja elő Dóra festészete azt a képi világot, amit most itt, körülöttünk láthatunk.

Ez a világ hiába csendes, nem statikus. Inkább mozdulat, történés. A színek izzanak, a formák rezdülnek, és a tér – legyen az akár a festmény felülete, akár most ennek a galériának a fizikai tere – megtelik ezzel a különös, romlatlan energiával.

És ahogy figyelünk, ahogy beléjük nézünk, valami bennünk is mozdul. Talán felismerjük a saját belső prima matériánkat: azt a helyet önmagunkban, ahol még minden lehet – ahol még nincs döntés, csak nyitottság, érzékenység és a lét.

Dóra festészetét ez teszi igazán különlegessé: hogy nem lezárt, nem „készre kapott” világot mutat, hanem meghív bennünket a részvételre. Nézőként mi is alkotótársakká válunk – nemcsak nézzük a képeket, hanem érezzük is őket. És ki-ki magában rátalálhat valamire: egy emlékre, egy érzésre, vagy akár csak egy halk belső mozdulatra. Úgyhogy bátorítok mindenkit arra, időzzön el ezekkel a képekkel. Ne csak egy gyors pillantást vessen rájuk, hanem próbáljon beléjük lassulni egy kicsit.

A legjobb, amit most tehetünk, hogy elcsendesedünk, és ráhangolódunk erre a romlatlan energiára. Arra az állapotra, ahol még minden nyitott – és ahol a kép nem csak láthatóvá válik, hanem megszületik.

A kiállítást ezennel megnyitom.

K.A.S. Galéria 1114. Bartók Béla út 9.

06.25. - 07.31. nyitva: SZ - CS - P: 15 - 18

07.31. - 08.26. bejelentkezéssel látogatható

A kiállítás záró napján 08.26-án, kedden 17 órától tárlatvezetés a művésszel.